

Erdal Balcı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

20.10.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ak Keme

AK KEME (Beyaz Yelkenli Tekne)

Issık Göl'ün kıyısında bir çocuk,
Yelkenli bir gemi çizerdi kumlara,
Ak Keme koymuştu adını,
Birgün gelecek diye bakardı sulara.

Ak Keme, özgürlüğün adı,
Bir çocuğun rüyası,
Bir kaçışın planı,
Babasına kavuşacaktı.
Olmadı;
Uçmak isterken göğün en mavisine.
Denk geldi dünyanın zalim yüzüne,
Dayanamadı;
Bıraktı kendini soğuk sulara,
Gözyaşı göle karıştı,
Oysa tek hayali vardı
Balık olup sana ulaşmaktı.

Erdal Balcı

Araftayım

Ruhum seni arzular,bedenim dünya der,
Bir adım atsam Sana,onu da nefsim yer.
Bir adım ileri, bin adım geri,araftayım Allah'ım.
Kaybettiğim özümü n'olur bana geri ver.

Araftayım Allah'ım belki duam ulaşmaz sana,
Cehennem yakar ruhumu,cennet uzaktır bana,
Araftayım Allah'ım,Hangi kapıyı çalayım?
Yusuf değilim,kuyularda mı kalayım?

Nefsim ve şeytan dost imiş ezelden,
Ezip geçecekler, bin kez üzerimden,
Bir yanımla yan der,diğer yanımla dayan,
Gücüm kalmadı Rabbim,halim Sana ayan,

Erdal Balcı

Ayrılığın Gölgesinde

Kapılar kapalı,yollar hep çıkmaza.
Kavuşma yok bize,
Sonsuz bir ayrılık yazılmış alnımıza.
Gerek yok fazla söze;
Mecnun olsam, yollar varmaz Leyla'ya.

Erdal Balcı

Canımın İçine (Sevgili Eşime)

Gözlerin,ah o gözlerin,
Hâlâ ilk günkü gibi,
İçinde kaybolan beni,
Bulduğum cennetim.
Kalbin...
Tertemiz bir sığınak,
Ne zaman yorsam kendimi,
Ne zaman düşsen aklıma,
Yetişir imdadıma.
Bil ki,
Senin yokluğunda,
Dünya eksik,
Hava eksik,
Ben eksik.
Sen varsın ya...
İşte o zaman tamamlanır,nefes alırım.
Gözlerine bakınca ,yaşadığımı anlarım.

Erdal Balcı

Gazeli Hicran

Ey yâr-ı bî-vefâ, dil-hâne-i gamda bıraktın sen,
Âh ile yanar gönül, şem`-i perîşânamda bıraktın sen.

Sîne çâk çâk oldu firâkınla ey meh-i tâbân,
Zülfünle bağladın, zindânımda bıraktın sen.

Âvâre sevdâya düşürdün beni, ey şûh-ı dilârâ,
Vuslat hayâl oldu, meydânımda bıraktın sen.

Tîğ-i cefân değdi, şehîd-i aşk eyledin beni,
Hakkın huzûrunda niyâz u fermânımda bıraktın sen.

Gerçi kavuşmak yazılmadı tal`at-ı yâre,
Adını ebediyen kalbimin dîvânında bıraktın sen.

Erdal Balcı

Gözlerinde Kalan Ben

Sevda dedikleri şey,
Bir kavuşma değil,
Derin vedadır aslında,
Gittin ya,gözlerinde kalan beni,
Toplayamadım bir daha.

Erdal Balcı

Hicran

Karanlık, içime çöken ebedî zindan,
Ne dua yetişir ne de bir ferman.
Vuslat hayâl oldu, umut mezar taşında,
Güneş doğmaz artık bu karanlık gecemden.
Hayalın bile silindi artık gözlerimden,
Küller kaldı aşkın yanan ateşinden.
Vuslat yok, umut yok, sabah da olmaz,
Ölüm susar belki, bu gam sözlerinden.

Erdal Balcı

Kuř ve Kalem

“Yaz ey kalem...

Yaz ki, uęsuz bucaksız göklerde serbest iken,
bir kafese mahkm olmuř ruhumun hlini bilsinler.

Yaz,aşkın ateřiyle yanan gönlümü...
hasretin gamında solanmrm...

Yaz, kırıldığım vakti,bin parça olduğum hli,
Gönül bahçemde bülbül iken,kalbe batan dikenini,

Erdal Balcı

Ne Sen Güldün Ne Ben Öldüm Sevgilim.

Ellerimizi açıp göge,yemin etmiştik ilk gece,
Beraber gülüp ölelim diye...
Ne sen güldün ne ben öldüm sevgilim.

Bir gülüş versin diye dudağına,
Sen uyurken dua ederdim Allah'a,
Ne sen güldün ne ben öldüm sevgilim.

Çiçekler açtırdım bahçende,kış ortasında baharlara,
Beyazlar ektin saçlarıma,
Ne sen güldün ne ben öldüm sevgilim.

Ey yazılmış çilem,yüreğimde fırtına,beynimde deprem,
Sen gülmeyince,ölüyorum içten,
Ne sen güldün ne ben öldüm sevgilim.

Sen gülmeyince ölmem,yaşarım acı ile.
Elbet birgün güneş doğar,vurur yüzüne,
O vakit sözümü tutarım,gülüşünle birlikte,
Giderim,yanımda sen olmadan ölüme...

Erdal Balcı

O Son Bakış (Vera'nın Bakışı)

Bir ömrü saklayan sessizlik gibi.
Gözlerinde vedanın acısı,
Sevdanın ağırlığı,
Ruhumun derinlerine işleyen,
Vera'nın bakışı

Bir yangın gibi dokunur kalbe,
Aynı anda serin bir sığınak olur,
Ruhun en kırılgan yerine.
Bakınca Vera'nın gözlerine.

Vera'nın son bakışı,
Sevgi bu kadar çıplak,acı bu kadar tatlı,
Ve an bu kadar sonsuz...
Huzur veriyor insana,
Senden önce ölürsem
Sende öyle, bak bana .

Erdal Balcı

Son Bir Siğara Daha Yak

Son bir siğara daha yak, gece ağır, sessiz, kara,
Küllerine sinmiş hatıramız, kapanıyor yavaşça.
Gözlerimde yanan kıvılcım sönmeden önce,
Dumanında saklı kalan, son cümleler var hâlâ.

Son bir siğara daha yak, içimde fırtına koparan,
Küllük dolusu suskunluk, ellerimde senden kalan.

Erdal Balcı

Tanrı Dağlarında Sevdam

Seni sevdiğim günler, hâlâ kâğıtta kanar.
Daha on altısında,bir, ilkbahar,
Gözleri Issık Göl kadar derindi.
Narın'ın soğuk rüzgârı saçlarını savurur;
Adım dilinden düşmezdi.

Sevda hızlıydı,iki gençin yüreğinde,
Gülünce,kalbi atardı içimde.
Önce, yollar ayrıldı.
Beklemek zorunda kaldı.
Zaman geçmez oldu,sonra düşman oldu.
Telefonlar suskun,mektuplar rüzgâra karıştı.
Yüreğe ateş gibi düşen,bir haber geldi,
Canına kıymıştı...
Dilinde adım,
Dudaklarında son bir nefes;
"Aşkımız".
Yaşarız!
O mezarın içinde bense onun kalbinde...

Ey Tanrı Dağlarının güzeli,
Senin adınla dolu odalarım var.
Her köşe senin yokluğunu fısıldar.
Tanrı Dağları'na uzanan yolların üstünde
Rügarlarla yarışan acılarım var.

Sana gidemedim.,seni tutamadım,
Seni unutamadım.
Gidemeyen ellerimle tuttum anılarını.
Geceleri yüzünü ararım yıldızlarda;
Gündüzleri rüzgâr götürür sesini uzaklara.
Senin bekleyişin, vicdanımda, kanayan yara.

Belki de başka bir yerde, başka bir mevsimde,
Sen yine gülersin, serin bir nehrin kenarında.
Savurursun saçlarını,
Tanrı Dağlarının soğuk rüzgârında..

Ey Tanrı Dağlarının karında açan Nurgül'üm!
Şeninle öğrendim ölümün sessizliğini.
Öğrendim;çaresizliğin ismini,
Ve ben hâlâ gelmedim kendime;
Gelmeyeceğim,belkide.

Aşkın yüreğimde büyür,kapanmaz bir yara.
Tanrı Dağları'na bakarım;
Orada bir ışık, bir yol ararım,
Yaşamak denirse buna,ben hala yaşarım.

Erdal Balcı

Ve İnsan Aldandı!

Bir fısıltı düştü kulağa,
Karanlığın içinden, ince ve sinsi...
"Daha çok olsun, daha yüksek olsun,
Daha parlak olsun dünya" dedi.
Ve insan aldandı!

Bir makamın gölgesini,
İki alkış, üç kuruş menfaatini,
Unuttu adaletin terazisini,
Sözünü unuttu,özünü sattı,
Ve insan aldandı.

Nefis ateş gibi üfledi içinden,
Kibrin dikenleri sarınca kalbi derinden,
Vican susup,merhamet göçünce,
Ve insan aldandı böylece!

Bir avuç altın, bir tomar kağıt,
Gözünü kör etti hakikate.
Bir fakir düştü kapısına,bir de zengin,
Fakiri kovdu,zengin geçti baş köşeye.

Ve insan aldandı.

Göz kamaştırdı gülüşler,
Nefsine uydu,geceyi süsledi bedenler.
Ve insan aldandı,
Bir anlık lezzetten,
Geçti bir ömürlük izzetten.

Toprak kayarken sessizce ayağının altından,
Ebediyet çağırırken onu, uzaklardan,
Dünya zindanında zincir vurdu kendine,
Mühür vuruldu kalbine,gidemedi öteye.
Oysa yol belliydi,uyarı çoktu,
Ama kulaklar sağırdı.
Ve insan aldandı.

Erdal Balcı